

det ene Thing's Billie. Det er altsaa det, antager jeg, som dette Parti forstaar ved Maalet for sine Bestraebelser: at Grundloven aldrig skal blive holdt. Og det finder jeg, er meget betegnende for dem, der altid tale om, at Grundloven skal blive holdt, og sørge for Forstaaelsen mellem Thingene. Havde det ikke været Standpunktet, tror jeg, at det ærede Medlem havde taget anderledes paa et Forslag, der er motiveret som dette. Dette Forslag er ikke motiveret for at vække Kamp og Strid, men paa en saadan Maade, at jeg tror, at det ærede Medlem og hans Venner maa erkjende, at dersom der havde været en lille Smule god Billie, ikke overfor Modpartiet, men til at virke for Landet, for at bringe det ud af den Tilstand, hvori de Herre ved deres egen miserabile Politik har ført det ind, havde taget noget anderledes paa Forslaget. Det er ikke stillet som et Ultimatum eller som et Angreb, men som et Forsøg paa at bringe en Tilstand til Veie, hvorigennem man kunde haabe, at Grundloven vilde blive holdt, og med Hensyn hertil havde jeg og Alle troet og ventet et lidt mere alvorligt, dygtigt og indgaaende Svar end de overfladiske kritiske Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte med Hensyn til Enkeltheder. Det er imidlertid ganske vist oplysende og nyttigt, at det er kommet frem og blevet konstateret, at man staar paa det politiske Standpunkt, som vil gøre alt Sit til, at Grundloven ikke bliver holdt her i Landet. Hvad det ærede Medlem forøvrigt anførte til Bevis for sin Paaastand, var ikke heldigt; thi det ærede Medlems første og Hovedbetragtning var den, at vi fra vor Side i Grunden havde stillet os paa det Standpunkt ikke at forhandle noget Grundlovsforslag under denne Regjering. Jeg har ikke Udtalelsen liggende for mig og bryder mig lidt om det; man kan altid ved at faae Udtalelser rebne ud af deres Sammenhæng faae dem til at tage sig anderledes ud, end de ere mente; men det betyder ikke meget, naar man sammenholder Udtalelserne med det, som det her kommer an paa, nemlig det, der er slet. Med Hensyn hertil vil det ærede Medlem vistnok kunne huske, at Thinget samme Aar behandlede Grundlovsforslag, der vare fremsatte her i Salen, og overjendte dem til Udvalg, fremsatte baade fra det ærede Medlem fra Viborg — ja, i et høert Fald fra det ærede Medlem fra Viborg —, jeg kan ikke huske, hvorledes det gik det andet Medlems Forslag (Ufbrydelse). Det er fuldkomment nok; naar der er behandlet et Grundlovsforslag, og det er sendt til Udvalg, har det ærede Medlem Bevis for, at alle de Citater, det ærede Medlem

har fremsført og brugt, maa være galt opfattede og galt brugte. Thi Thinget kan ikke det samme Aar have behandlet et Grundlovsforslag og samtidig have erklæret, at det ikke kunde behandle noget; at det ikke kunde forhandle Grundlovsforslag med denne Regjering, er et andet Spørgsmaal, det bestrider jeg ikke. I saa Henseende vilde vi have været villige til at gjøre Indrømmelser, og vi sætte ogsaa det at faae Landet ud af de nuværende Tilstande over de formelle Hensyn; men det lader ikke til, at man fra den anden Side er i Stand til at gjøre det.

Hvad selve Spørgsmaalet, Sagens Realitet angaar, sagde det ærede Medlem, at man kunde aldrig forsvare at gaa ind paa et saadant Forslag; thi det var i flere Henseender værre end det, der nu er. Der var tre Betragtninger, det ærede Medlem gjorde gjældende. For det Første sagde han, eller lod han det tydeligt skimte, at han fandt, at det andet Thing kunde have Ret i at stille sig paa det Standpunkt, at da det havde et godt Vaaben i Rigsretten, vilde det være uforstandigt at udlevere dette. Lige overfor det skal jeg ikke sige det Mindste. Naar man ikke er kommen videre endnu, end at man stiller sig paa det Standpunkt, at man søger at bevare de Vaaben, man har til at sætte sin Billie igjennem, i Stedet for at søge Forsatningen bevaret, saa er vistnok Forhandling temmelig overflødig. Naar man betragter Rigsretten som et Vaaben, som et Middel til at tvinge sin Politikk igjennem og til at værges sine Ministre, naar de have handlet imod den almindelige Opfattelse af Grundloven, saa er det klart, at saa vil man ingen Forstaaelse, saa vil man slaas, og saa er det ganske naturligt, at man stiller sig, som man gjør. Men under den Forudsætning er Forslaget ikke stillet. Forudsætningen er, at det var Alvor, naar det var sagt fra anden Side, at man gjerne vilde tilbage til grundlovmæssige Tilstande, at det var Alvor, hvad der f. Ex. blev erklæret fra en Side, som staar det ærede Medlem meget nær, idet han, saa vidt jeg veed, er Formand for det Parti, hvortil det ærede Medlem hører, ved Konfliktens Begyndelse, at en provisorisk Finantsløb for et enkelt Aar var en sørgelig Ting, men det maatte man finde sig i, men at man Aar ud og Aar ind ikke kunde finde sig deri. Men naar det ikke er Alvor, er det jo ganske naturligt, at man stiller sig, som man gjør.

Dernæst gik det ærede Medlem over til selve Forslaget og paastod, at det var i og for sig et Forslag, der ikke kunde bruges, men som han vilde anføre for slet af den Grund, at det opstillede ganske nye Principer.